

Warszawa, dnia 22 lutego 2023 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PAŃSTWOWA KOMISJA DO SPRAW
WYJAŚNIANIA PRZYPADKÓW CZYNNOŚCI
SKIEROWANYCH PRZECIWKO WOLNOŚCI
SEKSUALNEJ I OBYCZAJNOŚCI WOBEC
MAŁOLETNIEGO PONIŻEJ LAT 15
ul. Twarda 18
00-105 Warszawa

Do druku nr 2933

Nr PRZ 6/2023

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA NS

L.dz. DS.NS.99.2023

Data wpływu 24.02.2023

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00-489 Warszawa

Nawiązując do pisma z dnia 17 stycznia 2023 r., nr SPS-WP.020.7.4.2023, dotyczącego przedstawienia przez Państwową Komisję opinii w sprawie *rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw* (druk nr 2933), zw. dalej: projektem, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko:

Celem przedstawionego projektu, wskazanym w uzasadnieniu, ma być pełna implementacja: dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW w zakresie wysokości kar za produkcję treści pornograficznych z wykorzystaniem tzw. fantomów; usunięcie wątpliwości związanych z prawidłową implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, oraz wywiązanie się z obowiązku wskazania aktów prawa krajowego implementujących akty prawa Unii Europejskiej.

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SPS-WP.020.7.5.2023

Data wpływu 24.02.2023

I. W kompetencji Państwowej Komisji pozostaje propozycja zmiany art. 202 § 4b k.k. **Państwowa Komisja w pełni podziela zasadność projektowanej zmiany (art. 2 pkt 2 projektu).**

Podkreślenia wymaga jednak fakt, że transpozycja dyrektywy 2011/93/UE następuje z pewnym opóźnieniem – powinna być w pełni implementowana do dnia 18 grudnia 2013 r. (art. 27 ust. 1). W ocenie Państwowej Komisji obowiązująca w tym zakresie regulacja zawarta w Kodeksie karnym oraz zaproponowana projektem nie jest pełnym wdrożeniem przepisów dyrektywy.

Niegodziwe traktowanie w celach seksualnych i wykorzystywanie seksualne dzieci, w tym pornografia z udziałem dzieci, stanowią poważne pogwałcenie praw podstawowych, w szczególności praw dzieci do ochrony i opieki niezbędnych dla ich dobra, przewidzianych w Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r. i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej 2012/C326/02.

Art. 34 Konwencji o prawach dziecka, zawiera zobowiązanie każdego państwa – członka Konwencji do szczególnej ochrony dzieci i obowiązek podejmowania wszelkich właściwych kroków dla przeciwdziałania nakłanianiu lub zmuszaniu dziecka do jakichkolwiek nielegalnych działań seksualnych, wykorzystywaniu dzieci, m.in. do nielegalnych praktyk seksualnych czy w pornograficznych przedstawieniach i materiałach.

Poważne przestępstwa, takie jak wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia z udziałem dzieci, wymagają kompleksowego podejścia, obejmującego ściganie sprawców, ochronę pokrzywdzonych dzieci i zapobieganie powyższemu zjawiskom.

Z tych względów, w ocenie Państwowej Komisji, **celowym wydaje się:**

1. Wprowadzenie odpowiednich do proj. art. 202 § 4b k.k. zmian także w art. 200a § 2 k.k. (elektroniczna korupcja małoletniego poniżej lat 15), art. 200b k.k. (propagowanie pedofilii) i art. 202 § 1 k.k. (publiczne prezentowanie treści pornograficznych). Wskazane *in fine* przestępstwa zagrożone są alternatywnymi do kary pozbawienia wolności karami: grzywną albo karą ograniczenia wolności, które w ocenie Państwowej Komisji są niewspółmierne do wagi tych czynów przestępczych.

Uzasadnienie

Pornografia z udziałem dzieci często zawiera obrazy niegodziwego traktowania dzieci przez dorosłych w celach seksualnych. Może również zawierać obrazy dzieci uczestniczących w zachowaniach o wyraźnie seksualnym charakterze lub obrazy organów płciowych dziecka. Są one produkowane lub wykorzystywane do celów głównie seksualnych. Ponadto, pojęcie pornografii obejmuje także realistyczne obrazy dziecka uczestniczącego lub przedstawionego jako uczestniczące w zachowaniach o wyraźnie seksualnym charakterze w celach głównie seksualnych.

Przy tworzeniu/zmianie prawodawstwa dotyczącego prawa karnego materialnego, powinna być zachowana spójność przepisów dotyczących przestępstw wykorzystania seksualnego dzieci, w tym propagowania pedofilii, publicznego prezentowania treści pornograficznych, czy propagowania pedofilii, w szczególności pod względem sankcji karnych.

W ocenie Państwowej Komisji zagrożenia alternatywnymi do kary pozbawienia wolności sankcjami karnymi są niewystarczające, odbiegają od wskazanych przez ustawodawcę sankcji za inne przestępstwa z grupy przestępstw przeciwko wolności seksualnej, powodując brak spójności regulacji prawnej oraz niedostateczną ochronę małoletnich pokrzywdzonych przed tego rodzaju zagrożeniami. Zachowanie w sankcjach kar nieizolacyjnych jest także sprzeczne z postanowieniami dyrektywy 2011/93/UE, która w przypadku popełnienia przestępstw na tle seksualnym wobec dzieci przewiduje wyłącznie sankcję karną w postaci pozbawienia wolności. W dniu 2 lutego 2021 r. Państwowa Komisja przekazała na ręce Prezydenta RP Andrzeja Dudy opracowany przez siebie obszerny projekt zmian, dotyczący materialnego i procesowego prawa karnego. Jego celem jest zwiększenie ochrony prawnokarnej małoletnich pokrzywdzonych przestępstwami przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, m.in. poprzez podniesienie wysokości sankcji karnych za przestępstwa wykorzystania seksualnego dziecka, wprowadzenie kryterium małoletności jako przesłanki typów kwalifikowanych przestępstw, zastosowania wobec sprawcy instytucji warunkowego umorzenia postępowania, czy zawieszenia wykonania kary. Jedną z propozycji Państwowej Komisji było odejście od alternatywnych w stosunku do kary pozbawienia wolności kar w przypadku przestępstw z art. 200a § 2 k.k., art. 200b k.k. oraz art. 202 § 1 i 4b k.k.

Rządowy projekt wprowadza rezygnację z kar alternatywnych wyłącznie w odniesieniu do art. 202 § 4b k.k., co w ocenie Państwowej Komisji jest regulacją niewystarczającą. Możliwość wyboru rodzaju kary poprzez możliwość orzeczenia kar nieizolacyjnych w przypadku przestępstw pedofilskich jest nieuzasadniona i wskazuje na liberalne podejście ustawodawcy do odpowiedzialności za tego rodzaju przestępstwa.

2. Dodanie do obowiązującej regulacji (art. 200a k.k.) karalności nawiązania kontaktu z małoletnim w celu seksualnego wykorzystania dziecka w cyberprzestrzeni. Państwowa Komisja proponuje rozważenie dodania § 1a do art. 200a k.k. o następującej treści:

§ 1a. Karze określonej w § 1 podlega, kto za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej nawiązując kontakt z małoletnim poniżej lat 15, zmierza, za pomocą wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu, lub niezdolności do należytego pojmowania sytuacji albo przy użyciu groźby bezprawnej, przymusu lub podstęp, do poddania się przez małoletniego obcowaniu płciowemu lub innej czynności seksualnej albo wykonaniu innej czynności seksualnej.”.

Uzasadnienie

Nawiązanie za pomocą Internetu kontaktu z małoletnim przez sprawcę zmierza do poddania się przez dziecko obcowaniu płciowemu lub poddania się innej czynności seksualnej albo do wykonania tej czynności. Sprawca działa z pomocą wprowadzenia w błąd, wyzyskując błąd lub niezdolność do należytego pojmowania sytuacji, groźbę bezprawną, przymus lub podstęp, także stosując wobec dziecka szantaż.

Rzeczywistość pokazuje, że celem groomingu jest coraz częściej seksualne wykorzystanie dziecka bez ujawnienia przez sprawcę swojej tożsamości i bez spotkania z dzieckiem, bez fizycznego z nim kontaktu, przy użyciu sieci teleinformatycznej.

Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące groomingu (art.200a k.k.) odnoszą się do zdarzeń, które dokonują się wyłącznie w świecie rzeczywistym.

Do zdarzeń wykorzystania seksualnego dziecka dochodzi również bez rzeczywistej osobistej styczności dziecka ze sprawcą, co nie jest sankcjonowane przez polskie prawo karne. Dla pełnej ochrony dziecka w cyberprzestrzeni, wprowadzenie przepisu art. 200a § 1a k.k. wydaje się koniecznością.

Zaproponowany przez Państwową Komisję przepis jest także uzupełnieniem wykonania przez Polskę zobowiązań wynikających z Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, sporządzonej w Lanzarote dnia 25 października 2007 r., Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości, sporządzonej w Budapeszcie dnia 23 listopada 2001 r., Protokołu fakultatywnego ONZ do Konwencji praw dziecka w sprawie handlu dziećmi, prostytucji dziecięcej i dziecięcej pornografii z 2000 r. oraz powołanej w rządowym projekcie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii

dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW. Dodatkowo, jest odpowiedzią na problem tzw. łowienia dzieci w sieci za pośrednictwem Internetu. Cyberprzestrzeń nie ma granic, przestępcy nie ograniczają się do działania na określonym terenie. Mogą działać z dowolnego miejsca na świecie i kierować swoje działania jednocześnie przeciwko dużej liczbie pokrzywdzonych w różnych miejscach świata, działania sprawcy mogą dotyczyć jednocześnie wielu dzieci. Z tych względów konieczne jest podejmowanie przez ustawodawcę działań zmierzających do ochrony dzieci przed tego rodzaju zachowaniami sprawców. Zaproponowany przez Państwową Komisję przepis § 1a k.k. znalazł się w projekcie zmian kodeksowych przekazanych przez Państwową Komisję Prezydentowi RP w dniu 2 lutego 2021 r.

II. Choć projektowane regulacje dotyczące punktowych zmian w Kodeksie postępowania karnego i Kodeksie karnym wykonawczym nie należą bezpośrednio do kompetencji Państwowej Komisji, niemniej mając na uwadze konieczność dostosowania polskiego prawa karnoprosesowego do dyrektywy 2016/800 oraz wskazując na rekomendacje Państwowej Komisji w zakresie oddziaływań na sprawców przestępstw na tle seksualnym wobec dzieci, Państwowa Komisja uznała także za potrzebne odniesienie się do niektórych kwestii.

A. Dyrektywa wprowadza dwa katalogi uprawnień. Pierwszy, ujęty nieco szerzej, dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, wynikające z wcześniejszych dyrektyw, a także uprawnienia przewidziane wyłącznie w dyrektywie (UE) 2016/800. Należą do nich, m.in.: prawo do poinformowania o uprawnieniach i do towarzyszenia dziecku podczas postępowania karnego przez podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej; prawo dzieci pozbawionych wolności do badania lekarskiego; prawo do szczególnego traktowania w czasie pozbawienia wolności; prawo do ochrony prywatności; prawo do indywidualnej oceny.

Dzieciom uczestniczącym w procedurze ENA przysługują te same uprawnienia co dzieciom podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu karnym, z wyjątkiem ostatniego z praw ww.

Państwowa Komisja podziela treści regulacji dotyczących projektowanych art. 76, art. 76 a, art. 299b, art. 300 § 1 i § 1a, art. 360 § 1 pkt 2, art. 607l § 4 i § 5, art. 618 § 1 pkt 12a, art. 618a k.p.k. (oraz projektowanych przepisów dostosowawczych), gdyż zmierzają one do wprowadzenia w polskim porządku prawnym praw dzieci podejrzanych lub oskarżonych, wnikających z postanowień dyrektywy (UE) 2016/800 do poinformowania

o uprawnieniach i do towarzyszenia dziecku podczas postępowania karnego przez podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej, oraz ochrony prywatności.

W odniesieniu do poinformowania podejrzanego lub oskarżonego w postępowaniu karnym, projekt przewiduje wydanie aktu wykonawczego wyłącznie w procedurze ENA (proj. art. 6071 k.p.k.). Do projektu nie załączono projektu aktu wykonawczego.

W stosunku do katalogu wprowadzonego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, dyrektywa (UE) 2016/800 poszerza katalog uprawnień, o których muszą zostać poinformowane podejrzanego lub oskarżonego dzieci. Obejmuje on dodatkowo informacje o przewidzianych w niej uprawnieniach, udzielane ustnie lub pisemnie w prostym i przystępnym języku oraz utrwalone w sposób przewidziany dla utrwalania czynności procesowych.

Prawo do informacji jest jedną z podstawowych gwarancji przestrzegania w procesie karnym praw podejrzanego lub oskarżonego dzieci. Polskie prawo karnoprosowe wprowadza odrębne unormowania dotyczące informowania o uprawnieniach i obowiązkach procesowych zatrzymanego (art. 244 § 5 k.p.k.), tymczasowo aresztowanego (art. 263 § 8 k.p.k.), podejrzanego (art. 300 § 4 k.p.k.), zatrzymanego na podstawie ENA (art. 6071 § 4 k.p.k.).

Język, jakim posłużono się we wzorach pouczeń, jest adresowany do osób dorosłych. Nawet w odniesieniu do nich może być niedostatecznie jasny i zrozumiały. Treści te są tym bardziej niezrozumiałe dla podejrzanego lub oskarżonego dzieci. Należałoby opracować odrębny wzór pouczenia kierowanego do dzieci (zarówno w odniesieniu do dzieci pokrzywdzonych przestępstwem i świadków, jak i podejrzanego oraz oskarżonego w postępowaniu karnym). Wydanie rozporządzenia będzie miało na względzie realizację treści zawartych w proj. art. 300 § 1 i § 1a k.p.k.

W ocenie Państwowej Komisji wydaje się konieczne wprowadzenie delegacji ustawowej do wydania przez Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia w przedmiocie pisemnego wzoru pouczeń o prawach i obowiązkach w postępowaniu karnym, kierowanych do dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, a także pisemnego wzoru pouczeń dla dzieci pokrzywdzonych przestępstwem oraz świadków – dzieci. Delegacja ustawowa powinna zawierać nie tylko element korzystania z pomocy obrońcy lub pełnomocnika, ale także uwzględniania wieku i stopnia dojrzałości osób, do których kierowane jest pouczenie, w celu wprowadzenia i zapewnienia gwarancji procesowych

dzieci podejrzanych lub oskarżonych oraz wprowadzenia standardu ochrony procesowej pokrzywdzonego w postępowaniu karnym (art. 300 § 4 k.k.).

Ma to o tyle istotne znaczenie, że zarówno dyrektywa (UE) 2016/800, jak i inne akty prawa międzynarodowego wskazują na konieczność używania wobec dzieci pouczeń formułowanych w jasnym i zrozumiałym dla nich języku.

Zauważyć należy, że obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wzoru pouczenia o uprawnieniach i obowiązkach w postępowaniu karnym (załączniki) zawiera informacje nie tylko o uprawnieniach i obowiązkach w stadium postępowania przygotowawczego, lecz również w postępowaniu sądowym, a zatem wykracza ono poza zakres delegacji ustawowej.

B. Pewne wątpliwości budzi podana w uzasadnieniu ocena treści projektowanego art. 214 § 2 pkt 1a k.p.k., jako wystarczającej do implementacji dyrektywy (UE) 2016/800 w zakresie indywidualnej oceny.

Prawo podejrzanych lub oskarżonych dzieci do indywidualnej oceny jest istotnym uprawnieniem nadanym dzieciom dyrektywą. Zdolność do skutecznego korzystania z praw w dużej mierze zależy bowiem od zdolności podejrzanego lub oskarżonego do śledzenia przebiegu postępowania i pełnego w nim uczestniczenia. Zdolność ta może być ograniczona ze względu na wiek, brak dojrzałości czy niepełnosprawność, a to oznacza konieczność podejmowania wobec osób wymagających szczególnego traktowania specjalnych środków umożliwiających im tak samo skuteczne uczestniczenie w postępowaniu, jak w przypadku wszystkich pozostałych.

Zgodnie z przedmiotową dyrektywą, państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie szczególnych potrzeb podejrzanych i oskarżonych dzieci w zakresie ochrony, kształcenia, szkolenia i integralności społecznej. Przy dokonywaniu indywidualnej oceny bierze się pod uwagę osobowość i stopień dojrzałości dziecka, jego sytuację ekonomiczną, społeczną i rodzinną oraz ewentualną konieczność szczególnego traktowania. Zakres i stopień szczególności oceny może być różny w zależności od okoliczności danej sprawy, środków jakie mogą zostać zastosowane w przypadku uznania dziecka za winnego popełnienia przestępstwa, a także od tego, czy w nieodległej przeszłości było ono już poddane ocenie, czy też nie.

Indywidualna ocena powinna zostać dokonana na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania. Zawiera ona informacje o indywidualnych cechach i sytuacji dziecka, które mogą być przydatne organom procesowym przy:

- a) ustalaniu, czy należy podjąć na rzecz dziecka specjalne środki,
- b) dokonywaniu oceny zasadności i skuteczności ewentualnych środków zapobiegawczych, podejmowaniu rozstrzygnięć lub czynności w postępowaniu karnym, w tym przy wyrokowaniu. Powinna być ona aktualizowana w trakcie całego postępowania.

Niezbędne jest włączenie dziecka w dokonywanie indywidualnej oceny, a w miarę potrzeby powinien w tym uczestniczyć podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej lub inna stosowna osoba albo specjalista. Przeprowadza ją wykwalifikowany personel, stosując interdyscyplinarne podejście.

Analiza zaproponowanej w projekcie regulacji, tj. wprowadzenie obligatoryjności sporządzania opinii środowiskowej w odniesieniu do podejrzanego lub oskarżonego dziecka – w ocenie Państwowej Komisji – nie odpowiada w pełni wymogom dyrektywy. Indywidualna ocena podejrzanego lub oskarżonego dziecka powinna być ujęta w odrębnej jednostce redakcyjnej, zawierającej wskazania dyrektywy co do elementów indywidualnej oceny dziecka oraz przepisy powinny wskazywać na powtarzalność tej oceny w trakcie prowadzenia postępowania karnego. **Proj. art. 214 § 2 pkt 1a k.p.k. (art. 1 pkt 4 projektu) nie spełnia tych wymagań.**

C. Prawo do badania lekarskiego, unormowane dyrektywą (UE) 2016/800 odnosi się wyłącznie do podejrzanych lub oskarżonych dzieci, które są pozbawione wolności. Przeprowadza je bez zbędnej zwłoki lekarz lub inna osoba posiadająca odpowiednie kwalifikacje zawodowe w sposób możliwie najmniej inwazyjny w celu dokonania oceny stanu zdrowia psychicznego i fizycznego dziecka. Wynik badania, przedstawiony na piśmie, ma znaczenie przy ustalaniu, czy stan dziecka pozwala na jego przesłuchanie lub przeprowadzenie innych czynności dochodzeniowo-śledczych, albo związanych z gromadzeniem dowodów, bądź też na podjęcie w danej chwili i w okresie późniejszym określonych środków wobec dziecka. W razie potrzeby należy udzielić dziecku pomocy medycznej oraz zapewnić kolejne badania. Badanie dokonywane jest z inicjatywy organu procesowego, w szczególności wówczas, gdy istnieją konkretne wskazania zdrowotne albo na wniosek dziecka, podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej lub adwokata dziecka.

W polskim prawie prawa podejrzanego lub oskarżonego do badania lekarskiego są już regulowane. Przepisy nie przewidują jednak specjalnych unormowań dotyczących zapewnienia badań lekarskich pozbawionym wolności podejrzanym lub oskarżonym dzieciom. Poddawane są one tym samym badaniom i na takich samych zasadach, jakie dotyczą wszystkich podejrzanych i oskarżonych. Jak wynika z treści przepisów, badania te służą zgromadzeniu materiału dowodowego, uzasadnieniu wyboru określonej sankcji karnej, ustaleniu poczytalności podejrzanego lub oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego czynu, jak i aktualnego stanu zdrowia psychicznego, a zwłaszcza wskazania, czy stan ten pozwala na uczestnictwo podejrzanego lub oskarżonego w postępowaniu karnym i na prowadzenie samodzielnej i rozsądnej obrony, w razie potrzeby także stwierdzenie istnienia okoliczności stanowiących przesłanki stosowania środków zabezpieczających albo są prowadzone w zakresie niezbędnym do zapobiegania wzajemnej demoralizacji osadzonych oraz zapewnienia porządku i bezpieczeństwa w jednostce penitencjarnej.

W odniesieniu do dzieci osadzonych w zakładzie karnym poddaje się je odpowiednim badaniom lekarskim i zabiegom sanitarnym w taki sam sposób i na takich samych zasadach, jak skazanych dorosłych (art. 101 k.k.w.). Dodatkowo, wobec wszystkich osób tymczasowo aresztowanych przepisy polskie przewidują możliwość poddania tymczasowo aresztowanego badaniom osobopoznawczym, ale są one prowadzone w zakresie niezbędnym do zapobiegania wzajemnej demoralizacji osadzonych oraz zapewnienia porządku i bezpieczeństwa w jednostce penitencjarnej (art. 212c k.k.w.).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Państwowej Komisji przepisy polskie dotyczące badania lekarskiego pozbawionych wolności dzieci podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym nie zabezpieczają prawa dzieci pozbawionych wolności do badania lekarskiego, w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/800. Z tego względu dla pełnej implementacji dyrektywy, należy je zmienić.

D. Zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/800, dzieci pozbawione wolności wymagają szczególnego traktowania. W pierwszej kolejności wskazano, że wówczas gdy są one tymczasowo aresztowane, należy odseparować je od aresztowanych dorosłych. Zasada ta odnosi się również do dzieci umieszczonych w policyjnej izbie zatrzymań. W przypadku, gdy aresztowane dziecko ukończy 18 lat, powinna istnieć możliwość dalszego przetrzymywania go w separacji od innych aresztowanych. Dzieci mogą przebywać w areszcie razem z młodymi dorosłymi (do 24. roku życia), o ile nie jest to sprzeczne z najwyższym ich dobrem. Dla zapewnienia dzieciom

przebywającym w areszcie ochrony ich praw, podejmowane środki mają być proporcjonalne i właściwe ze względu na długość aresztowania. Pozbawionym wolności dzieciom należy zapewnić możliwie najszybciej spotkanie z podmiotem odpowiedzialności rodzicielskiej.

W ocenie Państwowej Komisji, proj. art. 212 § 1 k.k.w. wprowadzający zdanie drugie do wyliczenia spełnia jedynie częściowo wymogi dyrektywy (UE) 2016/800 w zakresie zagwarantowania pozbawionym wolności dzieciom podejrzany lub oskarżonym w postępowaniu karnym prawa do szczególnego traktowania w czasie pozbawienia wolności.

E. Dyrektywa (UE) 2016/800 nie odnosi się do prawa dzieci podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym do tłumaczenia ustnego i do tłumaczeni pisemnego. Prawo to wyznacza dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie praw do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym. Standard minimalny wyznaczony dyrektywą 2010/64/UE – wprawdzie został w terminie implementowany do naszego porządku krajowego, jednakże tylko częściowo (art. 72 i art. 6071 § 1a k.p.k.). Niewątpliwie polska regulacja wymaga w tym zakresie uzupełnienia.

Z poważaniem,

Dr hab. Błażej Kmiecik, prof. ucz.

Przewodniczący Państwowej Komisji

BŁAŻEJ
KMIECIA
K

Elektronicznie
podpisany przez
BŁAŻEJ
KMIECIAK
Data: 2023.02.24
06:21:13 +01'00'